

Ece Temelkuran

ikinci
yazı

ECE TEMELKURAN
İKİNCİ YARISI

© 2016, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1.-2. basım: Everest Yayınları, 2011-2014
Can Yayınları'nda 1. basım: Ekim 2016, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Everest Yayınları için yayına hazırlayan: Çiğdem Uğurlu
Editör: Sırma Köksal

Düzeltili: Tuğba Eriş, Mert Tokur
Mizanpaj: Mehmet Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2
Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26
Topkapı-İstanbul
Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3320-8

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com/9789750733208
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 31730

ECE TEMELKURAN İKİNCİ YARISI

DENEME

Ece Temelkuran'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Devir, 2015

'Ağrı'nın Derinliği, 2016

Biz Burada Devrim Yapıyoruz Sinyorita, 2016

Bütün Kadınların Kafası Karışıkır, 2016

Dışarıdan / Kıyıda Konuşmalar, 2016

Düğümlere Üfleyen Kadınlar, 2016

İç Kitabı, 2016

İçeriden / Kıyıda Konuşmalar, 2016

Kayda Geçsin, 2016

Kıyı Kitabı, 2016

Muz Sesleri, 2016

Ne Anlatayım Ben Sanal, 2016

ECE TEMELKURAN, İzmirli ve 1973 doğumlu. 1993'ten başlayarak 20 yıl muhabirlik ve köşe yazarlığı yaptı. *Bütün Kadınların Kafası Karışık* (1996), *Oğlum Kızım Devletim-Evlerden Sokaklara Tutuklu Anneleri* (1998), *İç Kitabı* (2002), *Kıyı Kitabı* (2002), *İçeriden / Kıyından Konuşmalar* (2004), *Dışarıdan / Kıyından Konuşmalar* (2004), *Biz Burada Devrim Yapıyoruz Sinyorita* (2006), *Ne Anlatayım Ben Sana!* (2006), *'Ağrı'nın Derinliği* (2008), *Muz Sesleri* (2010), *İkinci Yarı* (2011), *Kayda Geçsin* (2012), *Düğümlere Üfleyen Kadınlar* (2013), *Devir* (2015) adlı kitapları yazdı. 2010'da İngiltere'de *Deep Mountain* (*'Ağrı'nın Derinliği*), 2011'de ABD'de *Book of the Edge* (*Kıyı Kitabı*) adlı kitapları yayımlandı. *Muz Sesleri*, beş dilde yayımlandı. *Düğümlere Üfleyen Kadınlar* ise Almanya, Çin ve Fransa'dan sonra İngiltere'nin de aralarında bulunduğu 13 ülkede yayımlanmayı bekliyor. *The Guardian*, *The New York Times*, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, *New Statesman*, *New Left Review*, *Le Monde Diplomatique*, *Berliner Zeitung* gibi gazete ve dergilerde makaleler yazdı. 2007'de Saint Anthony's College'ın akademik davetlisi olarak bir yıl Oxford'da bulundu. Uluslararası Af Örgütü ve Prens Claus Vakfı'nın davetlisi olarak Amsterdam'da 2013 yılı için "Özgürlük Konuşması"nı yaptı. Türkiye'yi anlattığı "Çılgın ve Hüzünlü" kitabı Almanca ve İngilizce olarak yayımlandı, çeşitli dillerde yayımlanmayı bekliyor. Beyrut, Tunus, Paris'te yaşadı. Şimdi zamanını İstanbul ve Zagreb arasında geçiriyor.

İçindekiler

Ömrün İkinci Yarısı	17
Bir Sahtekâr Olarak Hayat... ..	24
Nar Kalpler	27
Nar Kalpler-2	30
Yaşamak İçin Kaçanlar	33
Şişman Sevdim, Pişmanım!	36
Küçük Kara Balık Izgara	39
Arkadaş Arıyorum, Arkadaş!	42
Hiçbir Şey Yazısı	46
Yağmur “Şiyiri”	48
Ne Kadar Aşk, O Kadar Attilâ İlhan!	51
Yoksunluk Sınırı	54
Korkusuz Kadınlar Okulu	57
İncelik	63
“Neden Geldim İstanbul’a?”	65
Antidepresan	69
Kalp Yiyen	72
Sigarasız Yazı	76
Atkı	79
İnsanlar ve Hayvanlar	81

Gidenler Genç Kalır	84
Portofino	86
Kadın-Çocuklar!	89
Bayanlar, Baylar, Bahar Artık Aramızda!	92
Işıklı Bahçe	95
Tatile Çıkalım!	98
Şahsım veya Klonum Yazıyor: Tek Bir Hayat ve Hep İki Seçenek!	101
Evranos Bey İle Nurhan Hanım'ın Aşkları	104
Yalnızlık Mavisi	107
Tutulma	110
Kuzine	113
Merasimsiz	116
Ah! Hayat!	119
Canavarlar	122
Aşkın Babil'i	125
Sen de mi?	128
Düşme Hakkı	131
Paris'te Rüzgâr	134
Ayrılık	137
İsmail Ölmüş Olabilir	140
Kadınlar, Liderlik, Erkekler ve İş Âlemleri: Ciddiye Almayın!	143
Küçük "Kadın" Çocuklar	146
Kapılmış Gidiyor Bahtının Rüzgârına... ..	150
Hayatın Yakasını Bırakmak	154
Kadın Gövdesinin Yeni Tanrısı	157
Halkı "İzlettirmek"	160
Yaz Geldi: Toplu Kesim Mevsimi	163
Kadınlar ve Hikâyeleri	166

Üzüm, İncir, İzmir	169
Sharon' u Değil, Elif' i Öp!	172
Poşetleşme	177
Sök Kendini!	180
Bu Maceranın Sonu	183
Şahsımın <i>Life Style</i> ' ı	186
Sen Nasıl Yaşlanacaksın?	190
Değişik Şeyler	193
Yakalamak	196
Seni Özledim	199
Cumartesi	202
Erkekler Kadar Ciddiye Alsak Kendimizi	205
Regl	208
Sigara ve Mozaik	211
Tatil Dönüşü Yazısı	213
Ağaç Hakları	216
Kendi Halinde, Mütevazı Dondurma	219
Müdavele-i Efkâr	222
"Modeller Paris!"	225
Senin Gibi Kuşlar... ..	228
Kül ve Kır	230
Bahar	233
İnsanı Nasıl Delirtirler Aysel?	236
Sen Yanlış Kadını Sevdin	239
Benim Kuşlar	242
Kadınların Törenleri	245
Sonlar Kuşığı	248
Hafif Kalp	251
Aldatılmış Kuşak	254
Hassasiyet Ayarı	257

IKEA Kafası	260
İnsanoğlunun Kalenderliği	264
Ergenlik Mahallesi: Cihangir	267
Bu Kadar Kolay ve Bu Kadar İmkânsız... ..	270
Kelebek İhtimali	273
Çiçek Sana Bakıyor mu?	276
Söz	279
Sen Olmak İsterdim	282
Tanışalım	285
Zor İbadet	288
Pazar Hayali	291
Her Şey İçin Teşekkürler!	294

İşte böyle yaşamalı, böyle yaş almalı insan!

“Görünmez oluyorsun, biliyor musun?”

Son derece çekici olduğumu düşündüğüm, çok akıllı, çok başarılı, ellilerinin ortasındaki arkadaşım gülerек böyle dedi ve durup bana baktı. Anlamadım. Devam etti:

“Bunu sen de yaşayacaksın. Altmış yaşına yaklaşırken kadın olarak birden görünmez ilan ediliyorsun. Çok garip bir duygu.”

Bu nasıl bir şeydir diye düşünmeye başladım epeydir. Tamamen görünmez hissetmek nasıl bir şey? Daha doğrusu bir kadının belli bir yaştan sonra cinsiyetsiz ilan edilmesi nasıl bir yoksunluk hissi yaratır? Tersinden de sorulabilir elbette:

Bir kadının belli bir yaştan sonra cinsiyetsiz sayılması nasıl bir imkândır?

Bu sorular belki bir erkek için de sorulabilir. Ama onu bir erkek yazara bırakmayı tercih ederim.

Kadınlar için “ikinci yarısı” ile birlikte, yani otuz beşi geride bırakınca başka bir hayat başlıyor. Hiçbirimizin yeterince hazır olmadan yakalandığı bir hayat bu. Belki de bu yüzden, kendi sonbaharımı şimdiden planlamak için yaş almakta olan kadınlara bakıyorum. Bazıları “ihtiyarlamamaya” uğraşılıyor, bazıları ise hemen ihtiyarlamaya. Bazıları bunu öncesi hayatlarının acıklı sonu olarak yaşıyor. Ama bazıları kendim için de umut ettiğim şeyi yapıyor:

Başka bir sayfa açıyor ve keyfine bakıyor!

Öyle sanıyorum ki kadınlar sevmek zorunda olan canlılar. Bunu sevdikleri kişi için değil, kendi sevme ihtiyaçları için yapıyorlar. Kadınlar, durmadan bir şeyi tedavi etmeli, tamir etmeli, iyileştirmeli. Yoksa içleri kuruyor sanki "ikinci yarısı"ndan sonra da devam ediyor bu ama bu kez çok daha zenginleşerek, çeşitlenerek, çoğalarak. Sanıyorum ellili yaşlara gelindiğinde bir kadının önünde çok daha geniş imkânları olan bir sevme sayfası açılıyor. öyle sanıyorum ki dünyayla hesabı eskisi gibi itiş kakış olmadığı için, şahsen çok özendiğim bir tatlı delilik de geliyor kadına. Bir müdanasız hal, bir kendiliğinden kalenderlik, samimi bir cesaret... Sanki oralarda bir yerlerde, daha önce inişli yokuşlu olan yol düzeliyor, tatlı bir meyil kazanıyor. Bir sürü lüzumsuz hesabı kapatmış oluyorlar ya, kafa net! Olup bitenlere, "Çekil bakayım canım sen bi kenara şöyle!" diyecek deneyim kazanılmış oluyor. Afra tafraya karşılık, "Ay öyle mi şekerim!" diyecek ferahlık gelmiş oluyor. Açgözlülüğe, kabadayılığa, ahlaksızlığa karşı, "Höst!" diyecek kadar vazgeçilmiş oluyor müstenasip görünmek sevdasından. Hasılı, önemli ile önemsizi ayırt edebildiği için, önemsizi öyle omuz üstünden arkaya atma, önemliyi bütün kalbiyle, hiçbir dikkat dağıtıcı şeye kulak asmadan ciddiye alma becerisi kazanmış oluyor.

Ya da bunlar benim nasıl yaşlanacağıma dair hayallerim...

İşte böyle yaşanır, işte böyle yaş alınır. Böyle diyorum benden daha büyük kadınlara baktığımda.

Büyüme deneneş şey bitince yaşlanmaya başlıyoruz aslında. Arada bir kısa dönem bunu unutturacak kadar genç ve toy olsak da. Hatta hiç yaşlanmayacakmışız gibi gelse de.

Bu dünya için en çok istediğim şeylerden biri kadınların kadınlarla ahbap, dost, arkadaş, yoldaş olması, dayanışması, yardımlaşması. Bizi bize yabancı kılan sonra da düşman eden her şeyin bize kasten öğretilmiş şeyler olduğunu hatırlamak için bu yaşlı-geç ayrımı önemli geliyor bana. Çünkü kadınların kadınlardan öğreneceğı şeyler sadece o kadınlar için değil, dünya için de mühim. Dünya ancak bizi olması gerektiğı gibi davranırsak daha iyi bir şey olacak.

Genç bir kadının en büyük hatası kendinden daha yaşlı kadınlara bakıp asla onlar gibi tökezlemeyeceğini, asla onlar gibi çuvalamayacağını düşünüp kibirlenmek. Yaşlı bir kadının en büyük hatası da genç bir kadını, hayatın dışına itilmiş olma-

nın suçlusunu, bu durumun hıncını alacağı mecra olarak görmek. Kardeşlik kolay bir şey değil. İnsanın kendini terbiye etmesi gerekiyor.

Bu kitap yıllar önce kendi kendine böyle bir terbiye edinme fikriyle bir araya getirildi. Ben nasıl yaşıyorum, nasıl yaş alıyorum, ona bakmak için.

Dilerim *İkinci Yansı* sizin için de daha ferah yaş almaya yardım eden bir vesile olsun.

ÖMRÜN İKİNCİ YARISI

Ben artık ikinci yarıya girdim. Ve her fani gibi ben de birinci yarıdan ders aldığımı zannediyorum. Daha da fenası, bu derslerin işe yarayacağına dair bir ümidim var. Hayat denen şeyin her insanla yeniden sıfırdan başlaması ne büyük bir saçmalık!

Ömrünün (iyimser bir bakış açısıyla) ikinci yarısına başladığında insan, vakit kaybetmek istemiyor. Daha önceki *daha çok, daha hızlı, daha yüksek, daha güzel telaşına* benzeyen bir telaş değil bu, başka şey. Ayıklamak istiyorsun, tahammül ettiğin, seçtiğini sandığın ama seçmediğini artık anladığın, zamanını ve dermanını boş yere emdiğini bildiğin her şeyi, büyük ve biraz da kederli bir bahar temizliğiyle göndermek istiyorsun geçmişe. Safra-nı “şu an” denen kuyunun içine gömüp, yola yükte hafif pahada ağır olan ne varsa onlarla devam etmek istiyorsun. Çünkü birinci yarıyı herkes gibi otuz beş yıl olarak tamamlamış olsan da ikinci yarının ne kadar süreceğini bilmiyorsun. Birinci ile ikinci yarı arasındaki en ölümcül farkın bu olması dehşete düşürüyor insanı.

Aynı kavşakta yazının ikinci yarısına da geçiyorsun. Fazladan söylenmiş süslü sözcükleri cahil bir gevezelikten, budalaca bir gösterişten saydığın, giderek bu türden laf kalabalığına tahammül edemez olduğun ikinci yarısı

bu. Yazının sükûta doğru giden yarısı. Bunlara vakti olmayan insanları anlıyorsun; sen de onlardan birisin artık çünkü, biliyorsun.

Yazı, bu yarıdan bakınca yazmak, başka türlü görünüyor insanın gözüne...

Yazmak, neredeyse sersemliğe varan bir cürettir. Cüretkâr olan kısmı şimdiye kadar söylenmemiş bir şey söyleyeceğini ya da herhangi bir şeyi hiç anlatılmadığı bir biçimde anlatabileceğini sanmakla ilgilidir. Sersemce olan kısmı da bu cüretin peşinden gitmektir. Ama tıpkı insanoğlunun bütün yaşadıklarına rağmen doğmaya devam etmesi gibi mucizevi bir inat da vardır bu işte. Çünkü her seferinde biri çıkar ve insanı mutlak bir isabetle anlayabileceğini, anlatabileceğini düşünür. Hatta kimilerinin insanı değiştirecek cümleler kurmak hayali bile vardır. Doğrusu, yazı yazanın bu pek insanca inadı için elinde yeterince nedeni olduğu rahatlıkla söylenebilir. Çünkü tarih boyunca insanın tanıklık ettiği en büyüğü şeydir söz. Tanrı'ya inanıyorsanız onun, insanın kalbine dokunmak için başka şeyleri değil sözü seçtiğini bilirsiniz. İnanmıyorsanız sözün Tanrı gibi sınırsız bir büyüğü bile yaratacak kadar büyük olduğunu bilirsiniz. Her iki durumda da söz, insanoğlunun her seferinde hayatını adayacağı kadar kuvvetlidir.

Yazı, kural olarak iyimserdir. İlk kez bir barış antlaşmasında kullanılmış olması tesadüf değildir. Yazı, insanoğlunun en iyi dileğidir. Öldükten sonra çocuklarının onun sesini duyacağına inanmasıdır, bunu dilemesidir. Önce gidenlerin sonra gelenler onların yaptıkları aptallıkları tekrarlamasın diye yeniden ve yeniden, tarih boyunca, hep bir kez daha gösterdikleri çabadır. Yazı, kural olarak iyi niyetlidir.

Yazı sonsuzdur. Ama sadece sonsuz değildir, bir başı da yoktur. Tıpkı rüyasında şiirler gören bir çocuk gibi, yazmayı öğrenene kadar da aklına yazmıştır insanlık. Muhakkak tıpkı biz kavgada söyleyeceğimiz sözleri nasıl unutuyorsak, o an geldiğinde onlar da kekelediler. Büyük bir kekemelikti insanlık yazıdan önce.

Merak ediyorum hatırlamak nasıl bir şeydi yazıdan önce. Belki de o zaman hatırlamak yoktu. Ya da hatırlamak zorunluluğu yüzünden bu an geçmiş ile doluyordu.

Yazı sonsuzdur. Tarihten sonra sürer. Göreceksiniz öyle olacak. Bir kalem veyahut da bir kâğıt kalmadığında da yazı var olacak.

Ömrün ikinci yarısında böyle görüldüğü için yazı, giderek küçülür insan bu büyüklüğü gözle kestirilemeyen kapının önünde. Küçüldükçe dilsizleşebilir yazının huzurunda.

Bu da yetmezmiş gibi, benim ömrümün ikinci yarısı, insanlığın ilginç bir zamanına denk geldi ve “ilginç” sözcüğü her zaman kulağa geldiği kadar iyi bir şey olmayabilir.

İnternette önce yazının bir kokusu ve tuşesi olduğu gibi bir ağırlığı da vardı. Bir söz yazılı ise yalan olma ihtimali daha düşük gibi gelirdi insanlığa. Yazı yazmak ayrıcalıktı. Derken televizyondaki insanların da bizi görmesi gibi bir şey oldu. Okur denen şüpheli kişiler yazar oldular. Yazar diye bir şey kalmadı gibi oldu hatta. Herkes yazdığına göre... Herkesin yazdığı herkese ulaşabildiğine göre... Yazar kim şimdi? Kim yazar? Bu ikisi bambaşka sorulardır.

Herkes yazar mı artık? Öyle olsa bu mucizevi bir dünya olurdu; hiçbir kalp kırıklığını açıklamak zorunda kalmazdık ve bir incire hayret ederken yalnız olmazdık. Ki ben öyle sanırdım küçükken. Bilmiyordum herkesin yazı yazmadığını. Herkesi kendim gibi sanırdım, yazarak

yaşayan. Başka türlü yaşamayı bilmiyordum çünkü. Hâlâ da bilmem. Ama hayır, herkes yazar değil. Hepimiz, sözün doğarken bir doğum lekesi gibi göğsüne düştüğü o insanların cümlelerinin peşinden gidiyoruz hâlâ.

Yazar kim şimdi? Bir süredir fazla alıştığı apoletleri sökülen biri. İyidir iyi. Nicedir derbederliğimizi kaybetmiş-tik. Sait Faik, fakirliği olmadan, haytallığı, dıştakiliği olma-dan Sait Faik olamaz, unutmuştuk. Serseriliğimiz geri ge-liyor bize şimdi. Artık sadece “yazmasa çıldıracak olanlar” yazacak belli ki. Fazlaca para ile ilgili olmaya başlamıştı bu iş, fazlaca planlı ve düzenli. İnternetin iyiliği bu işte. Biraz aç kalacağız ama karşılığında sözün büyüü, hakika-tin çekirdeği bize geri dönecek. Bence iyi. Bence iyi.

Ben yazının neresindeyim? Sürekli değiştiği için tam bilemiyorum bunu. Bildiğim tek bir şey var; yazıdan önce bir ben var mıydı, hatırlamıyorum artık. Küçük pa-tatesler çizip bir deftere, içine mektuplar yazan bir ço-cuktum ben, yazmayı öğrenmeden önce. Yazmayı taklit ederek “yazıyordum”, harfler henüz aklımda yokken bile. Yeterince sözcük bilmezken şiir biriktiriyordum ka-famda. Hâlâ yazamadım örneğin çocukluğumda kafama koyduğum görüntülerin sözdeki karşılıklarını, aklıma kazıdığım kokuların cümlelerini kuramadım, hayretimın büyüklüğünü anlatacak bir hikâye yazamadım. Zaten sa-nırım yazarların yaptığı şey bu hayatları boyunca. O bir âna varmak. Çocukkenki bir âna. O anlatamadığın âna... Ben işte o anlarla doluydum. Yazmayı istiyordum. Bunu istememeyi bilmiyordum.

İstedikleri işi yapan insanlar ne kadar bahtiyardır değil mi? Ne için doğdularsa, hayatları onunla buluşan, hayalleriyle yolları hiç ayrılmayan insanlar ne şanslıdır,

öyle değil mi? Ben onlardan biriyim sanırım. Öncesinde içimden, sekiz yaşından sonra da yüksek sesle söylüyordum yazar olacağımı. Sanırım daha ziyade başka bir şey olamayacağımı kastediyordum. Bugün artık yazı yazmaktan başka hiçbir şey yapmayı, hayatımı başka türlü kazanmayı bilmiyorum.

Bu yüzden artık yazı yazmak zorundayım. Başlangıçta yıldızlı bir hayal, sonra büyümlü ve kaçınılmaz bir seçim olan, peçete kâğıtlarına ve her seferinde içinden taşarak yazdığım yazı, bugün artık beni ele geçirdi. Kimisi yoksul kalır yazmak için; ben yazmak için yoksun kaldım yazıdan. İsteyince değil artık, istesem de istemesem de yazıyorum. Bu da ihanettir yazıya, her an bu ihanetin ağırlığını, suçluluğunu hissediyorum. Bir gün yazının kapılarını bana bu ihanetim yüzünden kapayacağını düşünüp duruyorum. Çok ama çok korkunç şey bu. Ama bu korku karşılığında hayatımı kazanıyorum. Ben yani bazen yazarak bazen de yazıya ihanet ederek yaşıyorum. Tek bir ümidim var; o da yazının son sevap-günah hesabında sevaplarımın hiç değilse burun farkıyla galebe çalması. Bu yazılar, buradakiler yani, sevaplarım, ben öyle görüyorum. Sanırım ara sıra böyle yazılar yazabildiğim için, yani sevaplarımın yüzü suyu hürmetine hâlâ devam edebiliyorum.

Giderek daha az yazıyorum böyle yazıları; bilenlerin dikkatini çekmişti, çekiyor, söylüyorlar sık sık. “Artık o yazıları yazmıyorsunuz,” diyorlar mektuplarında, yolda rastladıklarında. O yazılar? “Yani işte duygusal... Yani işte... O yazılar işte.”

Doğru, yazmıyorum. Çünkü içimden gelmiyor hiç. İçimden gelen şeyleri yazmak içimden gelmiyor. Bu ay-

nen, artık âşık olmayı istememeye benziyor. Bilenler bilir, bilmeyenler de eninde sonunda öğrenecektir.

Önceleri bu dünyanın içimden gelen şeyleri hak etmediğini düşündüm. Dedim ki, “Herhalde bu yüzden içimden gelmiyor içimden gelenleri yazmak.” Sonra Türkiye’deki okur zalimliğinin beni yıldırıldığını düşündüm. Artık kalbimi açtığımda hiç sektirmeden tabii tutulduğum, samimiyet ve samimiyetsizlik üzerine yapılan, kriterleri hiç belli olmayan şu tuhaf okur testleriyle uğraşmak istemediğimden oluyor sandım. Fakat o da değil, artık eskisi kadar aldırımıyorum. Testleri yapan genç okurlar vakti gelince büyüyüp samimiyetin böyle sınanmayacağını, meselenin tutarlılık olduğunu anlıyorlar. Sonra yenileri geliyor ve test yeniden başlıyor. Sonra onlar da büyüyüp vazgeçiyor, yenileri geliyor vesaire vesaire...

Bayağı da insan büyüttük laf aramızda! Yani şöyle bir bakınca... Liseden alıp çoluk çocuk sahibi yaptığım epey insan vardır herhalde. Beraber büyüdük işte. Ben de çocuktum başladığımda nihayetinde. Neyse.

Sanırım “o yazıları” yazmamamın sebebi, artık aklımın arkasından daha delice şeyler geçmesi. Yazı yazan insanlar tersine yaşıyor, böyle bir teorim de var. Epey ihtiyardım da evvelce. Şimdi daha çocukça, daha saçma şeyler geçiyor aklımdan. Ve bu dünyanın kurulumunda, “ciddiye alınmak” diye bir engel var. Niye bilmiyorum, delice şeyler söyledikten sonra insanlar sizi ne kadar akıllıca şeyler söylerseniz söyleyin ciddiye almıyorlar. Sanırım kalabalıklar, gerçek ciddiyeti yok etmek için asık suratlı ahmaklığı yaygınlaştırmaya fit. Ne yalan söyleyeyim, ben de bu kuralı bozmak için kendimi kurban etmekten yana değilim. Ya da değildim diyelim. Çünkü

zamanla öyle bir noktaya geldi ki olaylar, artık ciddiye alınmayı ciddiye almıyorum. Bu da ömrün ikinci yarısına geçmekle ilgili. Daha az sayıda meseleyi ciddiye alıyor insan. Ben de farkına vardım ki, pek mühim insanların ve kalabalıkların beni ciddiye almasından daha çok ciddiye aldığım bir mesele var. Anladım ki yazıdır en ciddi mesele. Hele ki başka türlü olmayı bilmiyorsan... Yazının kapısından döndürülmektense tüm mühim kapılardan döndürülmeyi yeğlerim. Ve anladım ki yeterince günah işlerse insan yazıya karşı, yazı kapısından döndürür insanı. Ya da diyelim ki yeterince sevap işlemezsen, söz yüz çevirir senden.

Bu yüzden işte şimdi sevaplarımı hatırlatıyorum yazı tanrısına bu kitabı hazırlayarak. Günahlarımı bağışlasın istiyorum. Sözü çarçur etmemi...

Aynı kavşakta yazının ikinci yarısına da geçiyorsun. Fazladan söylenmiş süslü sözcükleri cahil bir gevezelikten, budalaca bir gösterişten saydığın, giderek bu türden laf kalabalığına tahammül edemez olduğun ikinci yarısı bu. Yazının sükûta doğru giden yarısı. Bunlara vakti olmayan insanları anlıyorsun; sen de onlardan birisin artık çünkü, biliyorsun.

Yazmak, yazarın bir yandan kendi yaşamını da dokuması, kurgulaması, bir metin gibi kurmasıdır. Edebiyatçılık ile gazetecilik kimliğini ustalıkla birleştiren Ece Temelkuran, bu yazılarında çok az yazarın cesaret edebileceği bir içtenlikle kendi dünyasının yazılış sürecini açıyor okura. Bir yandan ömrün ilk yarısını geride bırakmanın hesabını toparlarken bir yandan da yazmakla kendini var eden genç bir kadını izliyor ve okuruna izlettiriyor.

